

Chambre des Représentants

19 JANVIER 1950.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi sur la réparation
des accidents du travail.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La réforme de la loi sur la réparation des accidents du travail a été soumise à la Commission compétente de la Chambre mais celle-ci n'est jamais arrivée à la fin de ses travaux.

A part le taux maximum du salaire à considérer, les dispositions actuellement en vigueur remontent à 1931.

Il serait souhaitable que la question soit reprise dans son ensemble mais ce serait là un travail qui demanderait beaucoup de temps, et en attendant le salaire maximum à prendre en considération pour la fixation des indemnités de réparation resterait fixé à 60.000 francs par an pour les adultes, et pour les jeunes gens de moins de 21 ans ainsi que pour les apprentis, le salaire de base pourrait descendre jusqu'à 12.000 francs.

Ces taux ne répondent plus à la réalité des salaires dans beaucoup d'industries et il serait souhaitable qu'ils fussent modifiés.

Mais nous estimons qu'il n'est pas juste de fixer un salaire maximum pour la réparation du dommage que subit un ouvrier accidenté du travail.

Pareille limite constitue un nivellement par le bas. La valeur de l'ouvrier qui s'était concrétisée par un salaire élevé est méconnue. Le caractère dangereux, insalubre ou pénible du métier exercé par l'accidenté et qui lui avait valu une rémunération en rapport avec ces conditions n'est pas pris en considération.

C'est injuste.

La réparation doit être complète en ce qui concerne le taux du salaire, le forfait qui limite cette réparation à 50, 66 et 80 p. c. selon les catégories d'accidentés fixe des limites qui laissent à l'accidenté une charge déjà bien suffisante du malheur qui l'a atteint.

Nous considérons donc que le salaire à prendre en considération doit être le salaire total gagné par l'ouvrier ou, si le travail n'a pas été permanent pendant l'année de référence, il doit être complété comme l'indiquent les arrêtés-lois du 9 juin 1945 (art. 4).

Kamer der Volksvertegenwoordigers

19 JANUARI 1950.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet betreffende de herstelling
der arbeidsongevallen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De hervorming van de wet betreffende de herstelling der arbeidsongevallen werd aan de bevoegde Kamercommissie voorgelegd, doch deze heeft haar werkzaamheden nooit beëindigd.

Buiten het maximumbedrag van het in aanmerking te nemen loon, dagtekenen de thans toegepaste bepalingen van 1931.

Het zou gewenst zijn dat de kwestie opnieuw in haar geheel zou worden ter hand genomen, doch dit zou een werk zijn dat veel tijd zou vragen. In afwachting, zou het maximumloon dat dient in acht te worden genomen voor de bepaling der herstellingsvergoedingen, vastgesteld blijven op 60.000 frank per jaar voor de volwassenen, terwijl het voor de jongelieden van minder dan 21 jaar en voor de leerjongens zou kunnen dalen tot 12.000 frank.

Die bedragen stemmen niet meer overeen met de werkelijkheid van de lonen in vele nijverheden en het zou gewenst zijn ze te wijzigen.

Wij menen echter dat het niet billijk is een maximumloon vast te stellen voor de herstelling van schade geleden door een arbeider, slachtoffer van een arbeidsongeval.

Een dergelijke grens is een gelijkschakeling van beneden af. De waarde van de arbeider die zich op concrete wijze had omgezet in een hoog loon, wordt miskend. Het gevaarlijk, ongezond of lastig karakter van het beroep, uitgeoefend door het slachtoffer en waarvoor hem een bezoldiging in overeenstemming met die voorwaarden werd toegekend, wordt niet in acht genomen.

Dat is onrechtvaardig.

De herstelling moet volledig zijn, wat het bedrag van het loon betreft. Ingevolge het forfaitair bedrag waarbij die herstelling wordt beperkt tot 50, 66 en 80 t. h., volgens de categorieën van slachtoffers, worden grenzen vastgesteld waardoor het ongeluk dat belanghebbende heeft getroffen reeds zwaar genoeg op hem weegt.

Wij menen dus dat het in acht te nemen loon moet zijn het volledig door de arbeider gewonnen loon. Wanneer hij tijdens het referentiejaar niet zonder onderbreking heeft gewerkt, moet het worden aangevuld zoals wordt aangeduid in de besluitwetten van 9 juni 1945 (art. 4).

Pour les jeunes gens qui apprennent un métier difficile et qui, par conséquent ne paie pas avant d'être suffisamment connu, la limite de 12.000 francs comme salaire minimum à prendre en considération entraîne pour l'accidenté une réparation insuffisante.

Pour ces raisons, les soussignés ont l'honneur de proposer la suppression du paragraphe 1er de l'article 3 de l'arrêté royal du 9 juin 1945 et le relèvement à 25.000 du nombre de 12.000 inscrit au paragraphe deuxième.

Voor de jongelieden die een moeilijk beroep leren dat niet renderend is vooraleer het genoeg gekend is, heeft de grens van 12.000 frank dat als minimumloon dient in acht genomen tot gevolg dat het slachtoffer op onvoldoende wijze vergoed wordt.

Om die redenen, hebben de ondergetekenden de eer voor te stellen de eerste paragraaf van artikel 3 van het Koninklijk besluit van 9 Juni 1945 weg te laten en het getal 12.000, opgenomen in de tweede paragraaf, te verhogen tot 25.000.

A. DELATTRE.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

Le paragraphe 1er de l'article 3 de l'arrêté-loi du 9 juin 1945 (art. 4, al. 13 des lois coordonnées du 28 septembre 1931) est supprimé.

A l'alinéa 2 du même article, le nombre « 12.000 » est remplacé par « 25.000 » (art. 4, al. 15 des lois coordonnées du 29 septembre 1931).

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

De 1e paragraaf van artikel 3 der besluitwet van 9 Juni 1945 (art. 3, lid 13, van de samengeordende wetten van 28 September 1931) wordt weggelaten.

In het tweede lid van hetzelfde artikel, wordt het getal « 12.000 » vervangen door het getal « 25.000 » (art. 4, lid 5, van de samengeordende wetten van 28 September 1931).

A. DELATTRE,
J. DEDOYARD,
L. MAJOR,
E. LEBURTON,
A. DE KEULENEIR,
F. GELDERS.